

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **Mgr. Ing. D.**, bývajúcej v G., N., proti žalovanému **Ministerstvu práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky**, IČO: 00 681 156, Špitálska 4, 6, 8 Bratislava, **o ochranu pred diskrimináciou s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 17 Cpr 1/2013, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra 2015 sp. zn. 10 CoPr 7/2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 19. novembra 2015 sp. zn. 10 CoPr 7/2015 a uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 19. decembra 2014 č. k. 17 Cpr 1/2013 - 272 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 19. decembra 2014 č. k. 17 Cpr 1/2013 - 272 konanie zastavil a rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. Žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. Žalobkyni vrátil súdny poplatok v sume 132 eur cestou Daňového úradu – Malacky do 15 dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 103 a 104 ods. 1 O. s. p., ust. § 4 ods. 1 písm. d/, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa sa na základe žaloby z 26. novembra 2013 domáhala voči žalovanému náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súdnemu konaniu však malo predchádzať iné konanie pred príslušným orgánom. Práve absencia

podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bráni ďalšiemu postupu v súdnom konaní na súde prvého stupňa, čo má za následok neodstrániteľnú prekážku konania, a preto konanie zastavil (§ 104 ods. 1 O. s. p.). Uviedol, že prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. neprichádza do úvahy, pretože ak by súd konanie prerušil a žalobkyňu vyzval na predbežné prerokovanie nároku, nasledovalo by jeho predbežné prerokovanie až po začatí súdneho konania, čo je v rozpore s ust. § 16 ods. 4 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z.. Preto nie je ani možné uvažovať o výzve na odstránenie vady žaloby (§ 43 ods. 1 O. s. p.), keďže žalobkyňa podala žalobu predčasne. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a o vrátení súdneho poplatku podľa ust. § 11 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 19. novembra 2015 sp. zn. 10 CoPr 7/2015 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.). V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi uvedenými v uznesení okresného súdu a konštatoval nemožnosť priznania úspechu odvolaniu žalovaného. Dospel k záveru, že žalobkyňa sa dňa 26. novembra 2013 žalobou podanou na súd prvého stupňa a doplnenou v zmysle pripustenej zmeny petitu dňa 3. júna 2014 domáhala uloženia povinnosti žalovanému písomne sa ospravedlniť za konanie v rozpore s dobrými mravmi, za zníženie jej ľudskej dôstojnosti a dobrého mena a určenia, že jej odmeňovanie, v porovnaní s odmeňovaním štátnych zamestnancov vo vertikálnej i horizontálnej úrovni, je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Napokon uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy (v sume najmenej 18 400 eur s tým, že výšku hornej hranice nemajetkovej ujmy ponechala na rozhodnutie súdu, a to titulom porušenia princípu rovnakého odmeňovania z pohľadu rodovej rovnosti a zákazu diskriminácie podľa vnútroštátnych a medzinárodných právnych predpisov. Žalobkyňa, hoci žaluje svojho bývalého zamestnávateľa – žalovaného z dôvodu antidiskriminačného konania (poukázala aj na zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení neskorších predpisov - antidiskriminačný zákon), v zmysle uvedeného zákona len upriamila pozornosť na dôvody, z ktorých žiada náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného. Súd prvého stupňa sa správne vysporiadal s obsahom žaloby na začatie konania a dospel k správne právnemu záveru, že žalobkyňa sa domáha voči žalovanému náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. mal za to, že žalobkyňa nepožiadala o predbežné

prerokovanie nároku na náhradu škody príslušný orgán verejnej moci, čo predstavuje skutočnosť, ktorá zakladala podľa § 104 ods. 1 O. s. p. neodstrániteľný nedostatok podmienky konania, keďže súdnemu konaniu v posudzovanej veci malo predchádzať iné konanie. Preto súd prvého stupňa nemohol žalobu na začatie konania zamietnuť z dôvodu, že v prípade neodstrániteľnej podmienky konania spočívajúcej v tom, že ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec príslušnému orgánu po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie a navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. t. j., že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dovolanie odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. t. j., že v konaní došlo k vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Taktiež je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na to, že v zmysle § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. nie je možné považovať individuálny štátnozamestnanecký vzťah žalobkyne a Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky (ďalej len „MPSVR SR“) za právny vzťah pri výkone verejnej moci na účely tohto zákona, preto ani prípadný nezákonný zásah do takýchto práv zamestnanca zo strany MPSVR SR nemožno považovať za nesprávny úradný postup podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko v danom prípade absentuje základný atribút a podmienka aplikácie tohto zákona. T. j. musí sa jednať o škodu, ktorá mala byť spôsobená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a nie o škodu, ktorá mala vzniknúť z individuálneho pracovnoprávneho, resp. štátnozamestnaneckého vzťahu. Zo strany súdov došlo k nesprávne právnomu posúdeniu uplatneného nároku a k prekvalifikovaniu právnej veci žalobkyne, nakoľko sa jednalo o antidiskriminačnú určovaciu žalobu, ako to vyplýva i zo samotného petitu žaloby, ako aj zo samotného obsahu žaloby, keď žalobkyňa žalovala MPSVR SR ako právnickú osobu – svojho zamestnávateľa a domáhala sa určenia, že odmeňovanie zamestnancov je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Súdny teda mali prejednávajúcu vec meritórne rozhodnúť, z čoho vyplýva že zastavenie súdneho konania a postúpenie veci na vybavenie žalovanému je nedôvodné. Existenciu tzv. inej vady konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) v prejednávanej veci bližšie nešpecifikoval.

Žalobkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu území Slovenskej republiky.

Procesnú prípustnosť dovolania žalovaného by vzhľadom na to zakladala len procesná vada konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Žalovaný v dovolaní procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/

O. s. p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť tohto dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zamerlal na skúmanie otázky, či v dôsledku postupu oboch súdov nižších stupňov nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu uzneseniu) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Žalovaný v dovolaní namieta, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., je nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ak súd zastaví konanie z dôvodu nedostatku právomoci, i keď pre tento procesný postup neboli dané predpoklady, odníme účastníkovi konania možnosť konať pred súdom (R 82/2002).

Podľa § 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len

„antidiskriminačný zákon“) upravuje tento zákon uplatňovanie zásady rovnakého zaobchádzania a ustanovuje prostriedky právnej ochrany, ak dôjde k porušeniu tejto zásady.

Podľa § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 365/2004 Z. z. je každý povinný dodržiavať zásadu rovnakého zaobchádzania v oblasti pracovnoprávných a obdobných právnych vzťahov, sociálneho zabezpečenia, zdravotnej starostlivosti, poskytovania tovarov a služieb a vo vzdelávaní. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa odseku 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi (napríklad zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, zákon č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, zákon č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov, zákon č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. sa v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania sa v pracovnoprávných vzťahoch, obdobných právnych vzťahoch a v právnych vzťahoch s nimi súvisiacich zakazuje diskriminácia osôb z dôvodov podľa § 2 ods. 1. Zásada rovnakého zaobchádzania podľa ods. 1 sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi najmä v oblastiach výkonu zamestnania a podmienok výkonu práce v zamestnaní vrátane odmeňovania, funkčného postupu v zamestnaní a prepúšťania (§ 6 ods. 2 písm. b/ antidiskriminačného zákona).

Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21 Cdo 1010/2000 vyplýva, že „predmetom úpravy prevedenej zákonom č. 58/1969 Zb. nie je zodpovednosť za škodu vzniknutú z pracovnoprávných (štátnozamestnaneckých) vzťahov, ale zodpovednosť za škodu, ktorá bola spôsobená pri výkone štátnej moci nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní alebo v konaní pred štátnym notárom, v správnom konaní, ako i trestnom konaní vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie, tiež za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie. Pretože ide o úpravu zodpovednostných vzťahov, ktorým základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej štátnej moci, pri ktorej uplatňovaní je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov, je vylúčené postupovať podľa uvedeného zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej

z individuálnych pracovnoprávných (štátnozamestnaneckých) vzťahov charakterizovaných vzájomnou rovnosťou ich účastníkov.“

Možno konštatovať, že toto rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky je aplikovateľné aj v prejednávanej veci. Totiž zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rieši iné situácie a právne nároky ako tie, ktoré sú uplatňované v prejednávanej veci.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky.

Z petitu žaloby vyplýva, že žalobkyňa sa domáha, aby súd uložil žalovanému povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobkyni za konanie v rozpore s dobrými mravmi a za zníženie ľudskej dôstojnosti a dobrého mena, určenia, že odmeňovanie žalobkyne v porovnaní s odmeňovaním štátnych zamestnancov vo vertikálnej i horizontálnej úrovni je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a náhrady nemajetkovej ujmy, pričom právny základ nárokov uplatňovaných v tomto konaní vidí žalobkyňa v antidiskriminačnom zákone. Žalobkyňou uplatnené nároky korešpondujú s ust. § 9 ods. 2 a 3 antidiskriminačného zákona, v zmysle ktorého ak sa účastník domnieva, že je alebo bol dotknutý na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa najmä domáhať, aby ten, kto nedodržel zásadu rovnakého zaobchádzania, upustil od svojho konania, ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadosťučinenie; ak by primerané zadosťučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, výšku ktorej určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku.

V prejednávanej veci je žalovaný (MPSVR SR) v postavení zamestnávateľa žalobkyne, ide preto o individuálny štátnozamestnanecký vzťah. Ani prípadný nezákonný zásah do práv zamestnanca preto nie je možné považovať za nesprávny úradný postup podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko v danom prípade absentuje základný atribút a podmienka aplikácie tohto zákona, t. j. muselo by sa jednať o škodu, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, čo by mohlo nastať spravidla za situácie ak by žalobkyňa bola účastníčkou nejakého konania, v ktorom by rozhodoval žalovaný ako štátny orgán o právach, ktoré by v takomto konaní boli uplatnené. Nemôže ísť teda o situáciu, keď predmetom konania je škoda, ktorá mala vzniknúť z individuálneho pracovnoprávneho, resp. štátnozamestnaneckého vzťahu, tak ako to uvádza samotná žalobkyňa vo svojej žalobe o uplatnenie práva na ochranu pred diskrimináciou vrátane nároku na primeranú náhradu nemajetkovej ujmy.

Na základe toho možno konštatovať, že žalobkyňa sa žalobou nedomáha náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale ochrany pred diskrimináciou a nerovnakým zaobchádzaním podľa § 9 zákona č. 365/2004 Z. z. (antidiskriminačný zákon).

V zmysle § 9 ods. 1 antidiskriminačného zákona sa môže žalobkyňa domáhať svojich práv na súde, ak sa domnieva, že je alebo bola dotknutá na svojich právach, právom chránených záujmoch alebo slobodách nedodrzaním zásady rovnakého zaobchádzania. Preto orgánom oprávneným rozhodovať v tomto prípade je súd, a nie Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, teda samotný žalovaný, ktorému bola vec rozhodnutím súdov postúpená.

Dovolací súd dospel k záveru, že zastavenie konania z dôvodu nedostatku procesnej podmienky v postupe všeobecného súdu, ku ktorému došlo v dôsledku chybného právneho posúdenia právomoci súdu, treba považovať za odopretie ústavou upraveného práva na súdnu ochranu (obdobne I. ÚS 37/95), v konečnom dôsledku znamenajúceho odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) a naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., čo je v rozpore s čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovorom.

Pretože odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, dovolací súd podľa § 243b ods. 1 O. s. p. uznesenie

odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. júna 2016

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. M.